

върху единъ господинъ: — не можехъ да се държа на краката си.

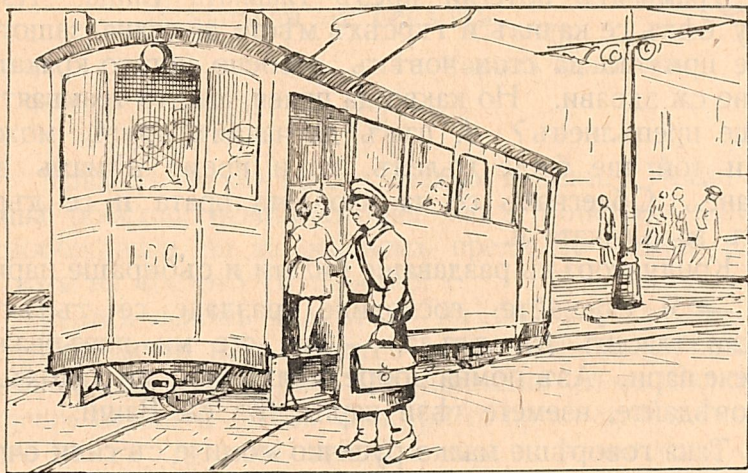
— Заповѣдайте, седнете, азъ ще слѣза скоро, ще постоя малко на прозореца, — се разнесе тънкиятъ гласецъ на сжщото мило момиченце.

То държеше въ ржце тежка чанта съ книги и други нѣща, а подъ мишницата — плоча.

— Навѣрно, сега ще си отиде обичното момиче, помислихъ си азъ, и заехъ мѣстото му.

На спирката се качиха още пжтници и спрѣха всрѣдъ вагона.

Азъ погледнахъ насѣдалитѣ пжтници. Срещу мене седѣха двама възрастни ученици и весело приказваха. Наредъ до тѣхъ седѣше добре облѣчена госпожа съ десетгодишно момиче; а по-нататъкъ — побѣлѣлъ като снѣгъ старецъ, нѣколко селянки, единъ момъкъ съ очила, който четѣше вестникъ и други хора. Да си призная, менѣ ми бѣше неприятно, защото всрѣдъ

вагона стоеха прави две престарѣли жени, които едвамъ се крепѣха на краката си и, никой не помисли да имъ отстѣпи мѣстото си. Наистина, въ трамвая всѣки плаща и седа на праздно мѣсто, но нали всички трѣбва да се отнасятъ съ уважение къмъ по-старитѣ!

Неприятно ми бѣше, че младежи седѣха, когато предъ тѣхъ стоеше болнавъ, отживѣлъ старецъ! — Мене щѣше да ми бжде мжчно и жалко, ако така би